Salvaţi prin sânge

Salvaţi prin sânge

„Si Domnul va trece ca să-i lovească pe egipteni; si va vedea sângele pe pragul de sus şi pe cei doi uşori ai uşii şi Domnul va trece pe lângă intrare şi nu-l va lăsa pe nimicitor să intre în casele voastre, ca să lovească“.(Exod 12.23) Minuni mari şi semne puternice făcuse Dumnezeu ca să-l determine pe Faraon să elibereze poporul evreu din robia de patru sute de ani. Aceste semne şi minuni erau una mai îngrozitoare decât cealaltă, încât chiar vrăjitorii păgâni erau siliţi să-şi declare neputinţa şi să recunoască puterea degetului lui Dumnezeu, dar Faraon nu voia să creadă. Plăgile cu care Dumnezeu îl lovea pe el şi pe poporul său erau aşa de grele, că uneori părea că este gata să se smerească, să se pocăiască şi să dea drumul poporului evreu din robie. Dar îndată ce trecea plaga pe care o trimitea Dumnezeu, Faraon revenea asupra promisiunii pe care o făcuse şi din nou rămanea împietrit.

Dumnezeu ştie să zdrobeasca inimile împietrite! În noaptea de groază, chiar întâiul născut al lui Faraon, sub privirile părinţilor, ale robilor şi poate ale medicului chemat de urgenţă, este răpus de moarte. Pe străzi se aud plânsete de groază, părinţii îşi jelesc copiii. Întâiul născut ... al lui Faraon, al roabei de la moară, al celui întemniţat ... nu mai sunt. Unul pe braţele mamei, altul în cercul prietenilor, altul pe stradă, altul la muncă – toţi întâii născuţi au murit.

În colibele iudeilor, pace adâncă! Copiii dorm liniştiţi, părinţii la fel. Ca pe o stâncă în mijlocul valurilor, aşa sunt adăpostite căminele iudeilor, în timp ce în jurul lor vâjâie marea de dureri şi de amărăciuni. Care să fi fost secretul liniştii din adăposturile evreilor, în timp ce valurile morţii izbesc puternic în casele egiptenilor? „Prin credintă a tinut Paştele şi stropirea sângelui, pentru ca nimicitorul întâilor născuţi să nu-i atingă“ (Evrei 11.28). Iar Exod 12.21-28 descrie mai amănunțit temeiul păacii evreilor și pricina zarvei, a durerii, a amărăciunii din casele egiptenilor. Din pricina împietririi inimii lui Faraon sunt loviți toți egiptenii! Întâii lor născuți pier într-o noapte. În colibele evreilor, capul familiei, după porunca divină, ia un miel, îl taie și stropește cu sânge pragul de sus și părțile laterale, apoi familia mănâncă împreună din miel. Domnul spusese: „Și Domnul va trece ca să-i lovească pe egipteni; și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi ușori ai ușii și Domnul va trece pe lângă intrare și nu-l va lăsa pe nimicitor să intre în casele voastre, ca să lovească“ (Exod 12.23). „Va vedea sângele“, acesta era semnul; sângele mielului trebuia să fie văzut pe ușă. Necredincioșii întreabă batjocoritor: „Credeți că Dumnezeu avea nevoie de un semn pentru a deosebi o casă de alta? El, Atotștiutorul, nu putea deosebi casele israeliților de cele ale egiptenilor, fără nici un semn pe ele? Și dacă un părinte ar fi întârziat cu ungerea sângelui pe pragul de sus și pe părțile laterale ale ușii?! Întâiul născut să-l fi intrebat: «Tată, ai uns pragul de sus și ușorii?»? «Nu încă». «Tată, se luminează de ziuă, poate trece nimicitorul! Unge cu sânge, cum ni s-a poruncit!»“

Egiptenii îi puteau batjocori pe evrei, că ung cu sânge parți ale ușii – ei însă au rămas credincioși Cuvântului lui Dumnezeu. Nici unul n-a întarziat, nu s-a îndoit, nu s-a lăsat amăgit, nu s-a întrebat: „La ce ajută sângele?“ Evreii s-au încrezut în puterea sângelui și au fost salvați. Moartea întâilor născuți egipteni a zdrobit inima împietrită a lui Faraon, încât acesta spune cu grăbire: „Ridicați-vă, plecați din mijlocul poporului meu, voi și fiii lui Israel; și mergeți și slujiți Domnului, cum ați zis. Luați-vă turmele și cirezile, cum ați zis, și duceti-vă; și binecuvantați-mă și pe mine. Și egiptenii sileau pe popor, ca să-l scoată afară din țară în grabă, pentru că ziceau: «Toți suntem morți!»“ (Exod 12.31-33).

Era mare urgia. După sute de ani de robie, să fii scos cu braț puternic din ea, nu este lucru puțin. De aceea Dumnezeu poruncește ca, în amintirea ieșirii minunate din Egipt, să se serbeze în fiecare an sărbatoarea Paștelui. Și așa s-a făcut. În fiecare an, în fiecare casă este tăiat mielul fără cusur, spre amintirea eliberării prin sângele mielului. Așa s-a făcut, până cand s-a auzit strigătul: „Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii!“ (Ioan 1.29). În Domnul Hristos, despre care vorbesc legea și profetii, s-au împlinit toate aceste jertfe. S-a adus pe Sine jertfă, prin sângele Lui ne-a scos din întunericul făcut de păcatele și fărădelegile noastre. Cu braț puternic, prin sângele Lui ne-a scos din robia păcatului, încât putem spune cu apostolii: „Mielul nostru de Paști, Isus Hristos, a fost jertfit“ (1 Corinteni 5.7) și „sângele Lui ne curățește de orice păcat“ (1 Ioan 1.7).

Domnul Hristos a făcut minuni mari, a vindecat bolnavi, a înviat morți, dar nu ne-a mântuit «prin minuni». Nici un om „n-a vorbit ca omul acesta" (Ioan 7.46); El vorbește „ca unul care are putere“ (Marcu 1.22) – se spunea în urma predicilor Sale. Dar nici o predică, oricât de puternică ar fi fost, n-a putut șterge păcatele. Ca să ne mântuiască din robia faraonului, a domnului întunericului, Domnul Isus S-a făcut Miel al lui Dumnezeu și Și-a vărsat sângele pe crucea Golgotei. „Voi vedea sângele“, spunea Dumnezeu în Vechiul Testament. Avem noi semnul sângelui pe pragul de sus și pe părțile laterale ale inimii noastre? Avem noi sângele Domnului Hristos temelie a mântuirii noastre? Cine nu are și nu crede în sângele Domnului Hristos va suferi pedeapsa nimicitorului. Nu ne mântuiește o viață cinstită, nu mersul la adunare, nici chiar la cina. Fără sângele Mielului pe ușa inimii suntem pierduți! Nu este modern să vorbim despre mântuirea prin sânge, dar așa ne spune Scriptura.

Sângele Domnului Hristos ne-a adus iertarea păcatelor și eliberarea de sub stăpânirea celui rău. Avem siguranța iertării păcatelor și să nu fim siguri de eliberarea de sub puterea păcatului?! Mulți oameni, deși sunt siguri de iertarea prin sângele Domnului Hristos, trăiesc viața dinainte, nenorocindu-se pe sine și aducând ocară Domnului Isus Hristos. În sangele Lui a fost condamnată rădăcina păcatelor, eul nostru, cu manifestările lui pentru fiecare în parte. Avem noi siguranța morții împreuna cu Domnul Hristos? Putem spune și noi împreună cu apostolul: „Voi nu mai sunteți ai voștri“ (1 Corinteni 6.19), căci am fost cumpărați cu prețul sângelui Domnului Hristos? Putem spune: „nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine“ (Galateni 2.20)? Încercăm eliberarea de eu pe calea rugăciunii, prin post, prin hotărâri bune, când calea este foarte simplă: prin credință! „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu Domnul Hristos“ (Romani 6.6), întocmai cum prin credința în sângele Lui avem iertarea păcatelor și mergem pe drumul deschis de Mielul lui Dumnezeu.

Oamenii religioși înlocuiesc sângele Domnului Hristos cu învățături, cu reguli, cu jertfe fără sânge; scriu în reviste religioase că este o superstiție insistentă asupra sângelui Domnului Hristos. Să nu ne lăsăm amăgiți de rânduielile omenești sau de insulta că suntem superstițioși! Vrem să rămânem „superstițioși“, cu credința în sangele Domnului Isus, singurul care iarta păcatele, singurul care ne ajută să răstignim firea veche și să pornim pe calea noua și vie, biruitori în sângele pururi preamărit. Nu dăm înapoi, aceasta este calea! Și apostolul spune că „toate acestea li se întamplau ca pilde și au fost scrise pentru avertizarea noastră“ (1 Corinteni 10.11), ca să recunoaștem cu convingere mijlocul de mântuire – sângele Domnului Hristos – sânge care ne-a adus iertarea și eliberarea de păcate și prin care avem biruința. Căci „cel drept va trăi din credință“ (Galateni 3.11). Pot să vină valuri mari sau să se înfurie vrăjmașii! Biruitorii „au învins datorită sângelui

Mielului“ (Apocalipsa 12.11). Mergând pe urmele norului de martori, vom birui, dacă am pus temelia iertării pe credința în sângele Mielului și mergem pe drumul deschis de El. Nu vom birui prin eforturile personale. Prin nimic altceva decât prin sângele Domnului Hristos!

Să ne adăpostim în sângele Domnului Isus de batjocurile și de truda vrăjmașului de a umbri puterea Domnului Hristos. La adăpostul sângelui avem biruință, ca toți cei care s-au încrezut în sângele Domnului Hristos. Nu ar fi fost necesară venirea pe pământ a Domnului Isus, dacă ar fi fost posibilă mântuirea pe altă cale. Un credincios a murit la locul de muncă. Cineva, auzind întamplarea tragică, s-a dus s-o mângâie pe soția acestuia, cea care s-a simțit nevoită să-i mărturisească: „Cu bărbatul meu s-a petrecut ceva minunat. Cu doua zile înainte de a muri, noaptea, cânta: «Ce ferice e, Doamne Isuse, să fii mântuit în sângele Tău!» M-am trezit și i-am spus: «E noapte, deranjezi oamenii!» Și mi-a raspuns: «Nu pot, sunt plin de gândul ca Domnul

Isus prin sângele Lui m-a mântuit, încât nu pot decat să cânt tare». A doua noapte, la fel. Dimineață s-a sculat, a plecat la lucru și așa, cu siguranța că prin sângele Domnului Isus a găsit o mântuire deplină, a trecut în eternitate, în patria lui Dumnezeu“.

Fie ca toți să avem o astfel de ieșire din viață! Dumnezeu să ne ajute să rămanem siguri că sângele Domnului Isus ne-a salvat deplin, dându-ne iertarea păcatelor, eliberându-ne de puterea păcatului și câstigandu-ne biruința spre gloria lui Dumnezeu.

clickbible.org